

Като го изсушилъ, направилъ сѣнчесто мѣсто и посѣялъ сѣме отъ *чай*.

Щомъ сѣмената изникнали и подали се по двѣ листенца, Мингъ-Хо ги прѣсадилъ на слънце и по цѣль день работѣлъ въ градината си: чистилъ я; разкопавалъ я; сушилъ я, кога валѣло много дъждъ и я поливалъ, когато било суша. И слѣдъ двѣ години градинката му се покрила съ хубави чайни дървета, облѣчени въ листенца. Отъ едната страна тѣзи листенца били нѣжно-зелени съ сребърень пухъ, а отъ другата — вишниени. Въ малката чайна градинка било чисто и свѣтло. За нейната чистота се грижили дѣцата на Мингъ-Хо: — синъ му Цзо и дъщеря му Чао.

3. Цзо и Чао.

Братчето и сестричето си толкова много приличали, че само по косата ги различавали. Главата на Цзо била бръсната и съ косичка, а на Чао — небръсната, съ гъсти и остри косми.

Дѣцата били още малки и неможели да работятъ трудни работи, но споредъ силитѣ си тѣ винаги помагали на своитѣ родители. Тѣ всѣка заранъ отивали въ близкия градъ да продаватъ разни дребни нѣща, които баща имъ искусно изработвалъ отъ кость и дърво.

Тѣхния пѣть минавалъ прѣзъ чудна гора, въ която растѣли палми, кипариси, орѣхи и портакали. Изъ гъстата сочна трѣва се подавали стотини пѣстри цвѣтя, а по тѣхъ пѣрпали голѣми сини и червени пеперуди, и пѣяли чудни птички. Цзо и Чао бързали къмъ града, дѣто всѣкога намирали копувачи. Тѣ едва се промѣквали между навалицата.